

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות אמור - בהר בחקתי תשפ"א ♦ עלון מס': 64

השגחה שבועית

אורח מעניין שאוהב בזיונות

הגיע אלינו מכתב מרגש ומודה, יחד עם חיזוק מיוחד. החלטנו לשתף אתכם:

אני מצרפת לכם ציטוט מספר אגרא דכלה שחזק אותי מאוד לאחר שהתאלמנתי לפני קרוב לשש שנים, ואולי אחרים יפיקו מכך תועלת.

ואלו הם דברי האגרא דכלה בפרשת שופטים:

"קבלה מתלמידי הבעל שם טוב, כשיש לאדם איזה חסרון חס ושלום, אזי יתבונן ויחפש בהענין הזה איזה טובה שיש בזה, וכיון שימצא הטובה אזי יתמתק הדין ברחמים.

וזהו תמים תהיה עם ה' אלוֹקֶיךָ, שתמצא במחשבתך תמיד החסד הגנוח עם הדין, יתמתקו הדינים ויושלם החסרון."

היסוד הזה מוזכר כאן פעמים רבות בעלון ובקו השגחה פרטית, לראות בכל דבר את הטוב ולקבל כל דבר בשמחה. בזה מקיימים את ההלכה שצריך לומר על כל דבר 'כל מה

דעביד רחמנא לטב עביד', ומעבר לזה, ההסתכלות בכל דבר על הטוב, היא עצמה מביאה טוב, מגלה את הטוב, וזה מביא לעוד ועוד חסד ה'.

פגשתי השבוע יהודי השקוע בחובות כבדים ביותר. הוא היה על סף ייאוש ומצבו נגע ללבי. כל כך רציתי לעזור לו, והנה נזכרתי שבהשגחה פרטית ראיתי כמה ימים קודם לכן את דברי הרה"ק רבי ברוך ממעזי"בוז' שאמר (מובא בספר בוציא דנהורא, ערך 'עוני'):

כל אדם שהוא מזרע האבות הקדושים "מוכרח" לטעום את טעם העניות הקשה, אבל - אומר הרבי רבי ברוך - האורח הזה של עניות הוא אורח שאין לו זמן קבוע אצל כל אדם, אלא הוא אורח מעניין במיוחד, הוא אוהב בזיונות ושונא

כבוד, ולכן אם מבזים אותו, ובלשונו "מתנגדים עמו כעט ותערומות נגד ה' יתברך" הוא מתעכב באכסניה הרבה זמן. לא כן המצב כאשר מקבלים אותו במאור פנים, ובלשונו "מי שמקבל את האורח באהבה בהכנעה ובכבוד, אז

בוריות יברח האורח הזה מביתו ולא יתעכב שם הרבה". כך מתנהג העוני, האוכל שלו זה בזיונות. הוא נהנה מתרעומת ומעצבות, ומתיישב היטב במקום שבו מתלוננים ומתרגזים. אבל אם יכבדו אותו וישמחו עמו, יתנהגו בנחת

וברוגע, או אז האורח לא ירגיש בנוח. הוא יקום ויברח מהר, לחפש לו עניים מרוגזים ועצובים.

אמר לי היהודי, חזקת אותי, אני מתחיל לקבל את האורח הזה בשמחה, באהבה ובהכנעה.

אני בטוח שבקרוב הוא יבשר שהקב"ה הרים קרנו.

לראות את הטוב בכל דבר ולקבל את הכל בשמחה זו העצה הטובה ביותר שעל ידה נוכל לקבל רוב שפע משמים בכל מצב ובכל זמן.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

שולחים מטבעות לשמים

הבא, והוא יוכל גם ליהנות בעולם הזה וגם לקבל שכר בעולם הבא. והרי אמרנו שאי אפשר לשלם על שום טובה, אז במה נשלם? התשובה היא: בהודאה - "אין לישראל מה שישלמו להקב"ה, אלא הודיה בלבד, על כל טובה שעושה עמהם" (מדרש שו"ט ק"י"ח). אנו מברכים בכל יום מאה ברכות, ובהן הודיה לה'. גם מילים טובות שיהודים אומרים בכל עת, כמו ברוך ה', הודו לה', חסדי ה', ישתבח שמו - מביעות תודה כלפי הבורא יתברך, והן כתשלומים על הטובות. אם אנחנו מודים, איננו נהנים בחינם.

חז"ל קבעו לנו נוסח של ברכות, ואין להמציא נוסחים עצמיים, למשל, לברך על העץ: ברוך ה' לעולם ועד שברא פירות טובים. ההלכה היא שאין לשנות ממשבע שטבעו חכמים: יש 'מטבע של ברכה' - ברוך אתה ה' וכו'. מדוע קוראים לברכה מטבע? כי אכן היא כמו מטבע של כסף. כל ברכה הריהי כתשלום על הטובה. בכל ברכה משייכים את הטובה לבורא עולם ומבינים שהכל נהיה בדברו, ואנחנו מודים ומשבחים ומפארים לו. הברכות וההודאות הן כביכול פרנסה של הקב"ה.

מהיכן אנחנו לומדים זאת? מהפסוק "יושב תהילות ישראל". מקובל לומר על אנשים שהם 'יושבים' על משכורת. זה יושב על משכורת של שלושים אלף בחודש, זה יושב

על מאה אלף... זוהי צורת ביטוי שמהווה התייחסות לפרנסת האדם. אף בורא העולם כביכול 'יושב על משכורת', ומה? תהילות ישראל! מקובל אצל צדיקים מפי אליהו הנביא זכור לטוב, כי כלל ישראל צדיקים לאביהם שבשמים, בבחינת 'תנו עוז לאלוקים'. כשמברכים כהלכה ומכוונים לכבוד את שמו הגדול על טובותיו, אנו שולחים מטבעות לשמים. הברכות וההודאות הן כתשלום מזומנים על המתנות, ואז השכר על המצוות מחכה בשלמות לעת הגמול.

ויהי רצון שנוכה תמיד להודות לו על רוב רחמי וחסדיו, אמן סלה.

(מתוך שיעור 197 בשער הבטחון)

הבטחון בענין שכר המצוות הוא דבר שדורש בירור. מצד אחד, לא מגיע לנו שום דבר. הן כבר קיבלנו כל כך הרבה טובות מלמעלה, שאפילו אם נקיים מיליארדי מצוות לא נוכל לשלם על טובה אחת שהבורא מתחסד עימנו. מצד שני, האיני מאמין' האחד עשר מ"ג עקרי האמונה הוא שהבורא יתברך גומל טוב לשומרי מצוותיו, והשכר מחכה לנו לעולם הבא. לא רק שאין ספק בזה, ולא רק שראוי לזכור זאת, אלא חובה לזכור זאת תמיד. כיצד אם כן עלינו להתייחס לכל ענין השכר על המצוות? אל תהיו כעבדים המשמשיין את הרב על מנת לקבל פרס וכו' (אבות א' ג'). הרמב"ן מפרש: שלא להיות כפועל שמקבל את שכרו מזומן בו ביום, אבל שכר ודאי שנקבל. עלינו לדעת שכל מעשה טוב נכנס לכספת. כל מחשבה שטוהרה, כל דיבור טוב, כל התגברות והתאפקות - נשמרים עבורנו לעולם הבא.

רבי אהרן יוסף לוריא זצ"ל, מהאריות של חסידי סלונים בטבריה, בספרו 'עבודת פנים' מכתב י"א שואל: הרי חז"ל קבעו שכאשר באים על אדם יסורים, מנכים לו מעונושו לעולם הבא. אם ככה, שמא העקרון פועל גם להיפך, שכאשר אדם נהנה מטובות ומהנאות בעולם הזה, אזי מנכים לו מהשכר לעולם הבא?

עונה על כך החסיד: משל לחנות גדולה שבעל הבית מעסיק בה כמה פועלים. הפועל עובד למען בעל הבית, והוא גם קונה לעצמו מהמוצרים שבחנות. הוא אינו לוקח בחינם, אלא יש לו חשבון מיוחד אצל בעל הבית, וכאשר מגיע הזמן לקבל את המשכורת, בעל הבית מנכה לו מהמשכורת את התשלום עבור המוצרים שקנה. זאת כאשר הפועל אינו משלם במזומן על הקניה, אולם כאשר הפועל עורך קניה בשביל ביתו ומשלם במזומן, סכום הקניה לא יופחת מחשבון המשכורת בסוף החודש, והוא יקבל את משכורתו בשלימות.

כך גם בענין הטובות. כאשר אדם מקבל טובה ומשלם עליה, היא אינה מנכה משכרו בעולם

השיעור נמסר ביום חמישי וניתן לשומעו בשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה)

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 1-605-31-31-719 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה פרטים בעמוד האחרון
מדרום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריט הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

שידוך על גלגלים

מספר ר' יצחק מצפת:

לפני שנתיים נסעתי מטבריה לצפת ביום גשום וסוער. ברכב נהג חברי שמעון בן העשרים וחמש, שהיה עדיין בחור. בדרך הבחנו ברכב שעולה באש. בעל הרכב עמד מחוץ לרכב, ולצידו עמדו בני זוג ותינוק. זה היה מחזה מוזר של אש ומים יחד והזכיר קצת את מכת ברה. ריחמנו על נוסעי הרכב, אך לא ידענו איך לעזור להם והמשכנו לנסוע. לפתע הבנו כי הזוג והתינוק נסעו כנראה עם בעל הרכב, וכעת אינם יכולים להגיע ליעדם. צריך לעזור להם. החלטנו שאנו חוזרים לזירה, לבדוק את העניין.

חזרנו למקום ושמעון שאל אותם: "אולי אתם רוצים לנסוע לצפת?"

בני הזוג התרגשו מאוד. הם היו נבוכים ואובדי עצות, וההצעה שלנו היתה הישועה שלהם. הם הודו לנו מקרב לב ועלו על הרכב.

המשכנו לנסוע, ושטר עצר אותנו. הוא הציץ לתוך הרכב ושאל: "מה זה? תינוק בלי סלקל!"

שמעון הסביר לו שהיה כאן מעשה של הצלת נפשות. הנסיעה של הזוג והתינוק לא היתה מתוכננת, אספנו אותם מצד הדרך ליד רכב בווער באש, ומוכן שלא היה שייך להתחשב בזוטות כמו סלקל. השוטר נטה להאמין לנו, אלא שאז קפץ שוטר זקן וצעק: "אתם שקרנים! לא מאמיין לסיפורים שלכם! מגיע לכם דו"ח!"

ואכן, השוטר לא ויתר, ולא זו בלבד, אלא רשם דו"ח מחמיר במיוחד: קנס של אלף שקל והורדה של 6 נקודות. כדי להבין את משמעות הדבר נסביר שבהורדה של 12 נקודות כבר צריך לעבור קורס נהיגה חדש.

ניסינו להתווכח ולהציע לשוטר לקחת את בני הזוג והתינוק ברכב שלהם... הם התעצבו כהוגן, והשוטר הזקן צעק: "סעו הרגע!"

נסענו. האוירה ברכב לא היתה נעימה. שמעון לא הבין איך ייתכן שהדבר קרה לו לאחר שקיים מצוה, והאברך האורח הרגיש גרוע, כשראה שמטייבו נקנס בסכום כה גדול בגללו. יחד ניסינו למצוא דרכים לצאת מהסבך. חשבנו לגשת למשפט לביטול הדו"ח, אבל אז התברר שהאברך היקר ומשפחתו גרים בכניסה הסמוכה לביתו של שמעון. אם כך, התובעים יטענו שבוודאי כבר היתה הכרות מוקדמת בין האברך לנהג, כך שאין סיכוי שיאמינו לנו.

בשלב הזה האברך הציע לשלם את הקנס, אבל שמעון לא הסכים. מה פתאום? זאת המצוה שלי והקנס שלי, ובכלל איך מבקשים מזוג צעיר אלף שקלים? תהיו רגועים, תרגישו בנוח, אם נגזר עלי להפסיד אלף שקלים, אני שמח שזה הגיע בדרך של קיום מצוה. ברוך השם!

האברך התרגש מאוד. זאת היתה ההיכרות הראשונה שלו עם שמעון, אך לא האחרונה. מאז הם החלו להיפגש בתדירות גבוהה. האברך קשר שיחה עם שמעון וראה שהוא אציל מידות וירא שמים. הוא גם שמע מפיו באיזו ישיבה הוא לומד. האברך סיפר לאביו על הנסיעה ועל הקנס ושיבח מאוד את שמעון. ואז עלה בדעתו של אביו רעיון של שידוך. הרעיון הלך והתקדם, וברוך ה',

האיש מהתמונה

לפני חמש עשרה שנה השתתפתי בשמחה גדולה במשפחתנו. אחייני שלי, ילד של תפילות שנולד אחרי שנים רבות של ציפיה, הגיע לגיל שלוש, והוריו ערכו לו את מנהג החאלקה של תגלחת הראש כמנהג ישראל. לכבוד הארוע נסענו כל בני המשפחה המורחבת למירון בחול המועד סוכות. כאשר שהיתי שם, במירון, הבחנתי במצלמה מונחת על גדר. זאת היתה מצלמה יקרה ולא היה עליה שום סימן. בימינו קל יותר לדעת למי מצלמה שייכת, כיוון שאפשר לדפדף בתמונות על המסך, אולם המצלמה ההיא היתה מהסוג הישן, ללא מסך, ולכן לא היתה לי שום אפשרות לאתר את בעליה. לקחתי את המצלמה, וכשהגעתי לביתי שבמודיעין עילית נתתי את הפילם שהיו במצלמה לפיתוח. לא הכרתי את האנשים שבתמונות והנחתי אותן למשמרת יחד עם המצלמה. ביקשתי מה שיעזור לי למצוא את האנשים. יותר מזה לא יכולתי לעשות.

לשבת בראשית הזמנתי לביתו של חמי בירושלים, ובליל שבת הלכתי עם חבר לכותל המערבי. עמדנו ליד אחת הבימות הפזורות ברחבה, ולפתע ראיתי פנים מוכרות. מי זה האיש הזה? מהיכן הוא מוכר לי? התבוננתי לעומק, וקלטתי: זה האיש מהמצלמה! ניגשתי אליו ושאלתי אותו: "איבדת מצלמה במירון?"

"כן", הוא אומר לי מיד. "מאיפה אתה מכיר אותי?"

"אתה יודע?" הוא אומר בפליאה, "תראה איזו השגחה. אני גר בצפון, ובדיוק השבת הגעת לירושלים, לכותל המערבי, בדיוק באותו זמן שגם אתה הגעת לכאן."

"ואני גר במודיעין עילית ומגיע לכאן בדיוק כשאתה נמצא פה."

התרגשנו מההשגחה שזימנה את שנינו כדי להחזיר למאבד את אבדתו.

(יום רביעי פרשת שמעי תשפ"א, בוקר, סיפור 3 / סיפור מס' 18879)

בית, חלון ועץ

ברחוב חבקוק 13 בבני ברק, לצד הבניין, יש שני עצי דקל. עץ אחד גבוה ונאה, והעץ שלידי אינו אלא גזע קטן. הפלא הוא, שהגזע הקטן היה עד לפני שנה עץ דקל רב פירות בעל ענפים רחבים במיוחד שהצל על כל הסביבה.

בניסן תשי"פ הוכרז מצב חירום בארץ בעקבות הקורונה. אנשים התכנסו בבתיהם, והמבוגרים במיוחד. ברח' חבקוק 13 ישיבה אשה מבוגרת ליד החלון. היא הרגישה בודדה, לא היתה לה כל אפשרות לצאת החוצה, והיא חשבה שלפחות תוכל להתבונן בנעשה ברחוב, אלא שלמול חלונה נפרש במלוא הדרו עץ דקל שהסתיר את כל הנוף. גם עד אז הפריע לה הדבר, אבל היא לא עשתה דבר בעניין. עכשיו, כשהיה עליה לשבת בבית יום אחר יום בלי לראות נפש חיה, החליטה לפעול. היא התקשרה לעירייה ושאלה אם יוכלו לשלוח גנן שיגזום את העץ, אבל נענתה בשלילה. אף אחד מהאנשים שדיברה איתם לא התכוון לעשות דבר מה בעניין. בצר לה פנתה אל בורא העצים בכבודו ובעצמו והתפללה אליו, שיסדר לה נוף נקי מול העיניים, שתוכל לראות את המדרכה ואת האנשים המהלכים עליה, ויקל הדבר על בדידותה הקשה. מעומק הלב היא ביקשה, באמונה גדולה התחננה, והקב"ה שמע לה. עברו שבועיים מאז שהתחילה להתפלל על זה, והנה נשמטו הענפים. העץ נרקב כולו והענפים פשוט נפלו לארץ. הנוף התגלה פלאים ללא מגע יד אדם, ולאשה היתה הרווחה.

רק לאחרונה, לאחר שהעץ נרקב לגמרי, חתכו את העץ והשאירו רק גזע קטן.

ר' יצחק מבני ברק מספר לי: הלכתי במיוחד לראות את העצים הללו, וראיתי במו עיני עץ גבוה ונאה, ובסמוך לו גזע קטן. צילמתי את העצים למזכרת, להראות ולהזכיר שמי שברא את כל העולם יכול גם לשנות מהבריאה כאשר יעלה רצון מלפניו.

(הבטחון היומי ב-5 דקות - יום רביעי ג' דחול המועד פסח / מס' 138)

ההלואה הוחזרה

אני מתגורר היום בקוניאייילנד, עיר באנגליה הנמצאת במרחק שעת נסיעה מלונדון.

עד לפני שנה וחצי גרתי בבני ברק, העיר שבה מתגורר חמי.

לפני שעברתי לאנגליה ערכתי קנייה בחנות בני תורה, וחסרו לי 240 שקל.

אברך חסיד סאטמער שהיה במקום ראה את מצוקתי והציע להלוות לי

כסף כדי להשלים את הקנייה. רשמתי בפלאפון שלי את מספרו

של המלווה, אולם המספר אבד לי, ולא היתה לי שום אפשרות

כחצי שנה לאחר אותה נסיעה של הכנסת אורחים וקנס בצידה התארס שמעון. לאחר האירוסין ערך שמעון מסיבת הודיה. בסעודה סיפר איך התגלגלו העניינים ואמר: הסיפור היה נראה בלתי מובן. עשיתי מצוה, ולא רק שלא הרווחתי אלא הפסדתי 1000 שקל ועוד 6 נקודות. אבל הקב"ה ברוב רחמיו ישב באותה שעה ועשה את מה שכתוב במדרש (ויצא, פרשה ס"ח) שהקב"ה עושה מיום שגמר לברוא את העולם: "יושב ומזווג זיווגים, בתו של פלוני לפלוני, ממונו של פלוני לפלוני". הוא גלגל שהרכב יישרף ואני אשלם 1000 שקל, כדי שאגיע לזיווג שנקבע לי משמים. (הבטחון היומי ב-5 דקות - יום רביעי פרשת תזריע מצויר / מס' 150)

בדיוק אותה היא חיפשה

סבתא רבתא שלי, סבתא בראך, נישאה לפני המלחמה בהונגריה, ולאחר החתונה גרה באזור קרסנה שבהונגריה. בניסי ניסים היא ניצלה מהמלחמה ועלתה לגור בארץ ישראל. לפני 58 שנה, בחודש אב תשכ"ג, היא נסעה לדירת נופש כדי לאגור כוחות. בשעה שמונה בבוקר בערך שמעה דפיקות. היא התבוננה דרך העינית שבדלת וראתה אשה, לא שומרת מצוות, דופקת על הדלת ממול בעקשנות. סבתא שלי היתה אשת חסד ופשוט לא יכלה לראות אדם במצוקה. כשראתה שהאשה אינה מפסיקה לדפוק, היא פתחה את הדלת ושאלה: "אולי אני יכולה לעזור במשהו?"

"אני צריכה לפגוש אותה", אמרה האשה על בעלת הבית ממול. "היא לא פותחת לי". "היא כנראה לא בבית", אמרה סבתא. "תוכלי לבוא אלי בינתיים, ותהיי אצלי עד שהשכנה תגיע". האשה נענתה ברצון להזמנה. סבתא הושיבה אותה בנינוחות והן התחילו לשוחח כדרך נשים. אחרי כמעט שעה של שיחה סיפרה האשה שהיא מגיעה מהונגריה מאזור קרסנה. "ההורים שלי נפטרו כשהייתי צעירה מאד", היא תיארה. "הייתי יתומה קטנה, והיתה איזו אשה שדאגה תמיד שיהיה לי מה לאכול. היא היתה קוראת לי והתמסרה אלי בצורה מיוחדת. היא לא נתנה לי רק אוכל, אלא גם יחס, חום ואהבה. כל כך אהבתי אותה. עד היום אני מחפשת אותה ורוצה להכיר לה טובה. לספר לה שלא שכחתי אותה, ושיש לי ממנה זכרון חי עד היום. פרסמתי בכל העיתונים שאני מחפשת אותה אבל אף אחד לא פנה אלי".

תוך כדי הסיפור התבוננה סבתא בראך בפניה ואז אמרה לה: "עכשיו אני מבינה למה הגעתי בדיוק לכאן, ולמה קראתי לך להיכנס אלי. אני האשה הזאת!" "מה, אני לא מאמינה! זה לא יכול להיות. את בטוחה?" "כן כן. ואני כל כך שמחה לראות אותך, לא פעם חשבתי עלייך, הסתקרנתי לדעת מה עלה בגורלך". ההתרגשות היתה גדולה מאד. השתיים בכו וצחקו, וכשוך הסערה אמרה האשה. "שני בנים יש לי שניהם, כמו שאת מבינה, רחוקים מתורה ומצוות. איני יודעת אם הם יגידו קדיש אחרי שאלך מהעולם. אני מבקשת ממך שתדאגי שמישהו יגיד אחרי קדיש. אני אשלם על זה".

סבתא לקחה על עצמה את התפקיד. היא מצאה אברך שיקבל על עצמו לומר קדיש אחריה, וזו נרגעה. בדיוק חודש לאחר מכן האשה היתה מעורבת בתאונה קטלנית, והיא נפטרה בפתאומיות. הקדיש כבר היה מוכן. (יום שני פרשת שמיי תשפ"א, לילה, סיפור 4, אידיש / סיפור מס' 20661)

להשיגו.

זמן קצר אחר כך עברתי לאנגליה, והחוב המשיך להעיק עלי. לא היה לי שום רעיון איך למצוא אותו, ולכן התפללתי להשם שיעזור לי. בכל יום, בסוף שמונה עשרה, הוספתי משפט קצר של בקשה, שאמצא את בעל חובי ואחזיר לו את כספו. השנה הגעתי לחמי לכבוד חג הפסח. עמדתי ליד ביתו של חמי, והנה ניגש אלי אברך והתחיל לשוחח אתי. הוא נראה לי מוכר וגם אני נראיתי לו מוכר. שאלנו זה את זה היכן כל אחד גר. אני בקוויאילנד והוא בפתח תקוה. גם הוא הגיע לחמיו שגר באזור. לפתע קלטתי מאיפה הפנים שלו מוכרות לי. "תגיד לי", אני שואל אותו, "אתה זוכר שפעם ערכתי קניה ב'בני תורה' ואתה הלווית לי 240 שקל?" הוא זכר את המקרה, אומנם הוא לא זכר שאני הייתי האיש שלוה ממנו, אבל כל הפרטים התאימו. מיד שילמתי לו את החוב, ברוך השם.

(יום שלישי פרשת שמיי תשפ"א, לילה, סיפור 1, אידיש / סיפור מס' 20680)

פסח כבני מלכים

חג הפסח מאחורינו, ובו היה לנו כל טוב כשנים קדמוניות. היום, ביום האיסרו חג, אני רואה זכות גדולה לספר על הנסים והנפלאות שהקב"ה עשה עימנו. אשתי עובדת כנגנת ומרוויחה בימים כתיקונם תשעת אלפים שקל בחודש. בשנה האחרונה בתקופות שבהן היה סגר, אשתי ניצלה את ימי המחלה שצברה מתחילת עבודתה, וכך המשיכה לקבל משכורת כרגיל.

אנחנו משפחה בת אחת עשרה נפשות כ"י, אני לומד בכולל, והמשכורת של אשתי היא הכנסתנו העיקרית. בחודש האחרון הודיעו לאשתי שכל ימי המחלה שלה נוצלו, ולכן לא תקבל משכורת לפני פסח. ברור שהדבר משמעותי מאוד בערב החג. אני בטוח שלולי הייתי מקשיב באופן קבוע ליקו השגחה פרטית, הייתי מרגיש אבוד לגמרי, ומסתובב אכול דאגה מה יהיה ואיך נסתדר, אבל ב"ה אני מקשיב לקו, ולכן אמרתי ברוגע: "ה' יעזור!" אמרתי את זה מכל הלב ממש, באמונה שלימה שה' באמת יעזור לנו ולא יעזוב אותנו. הוא יודע בדיוק כמה ילדים יש לנו ומה אנחנו צריכים. הוא נתן לנו את חג הפסח, והוא יתן לנו הכל כדי לחוג אותו כבני מלכים.

קרוב לחג הפסח הגיע אלי חבר שעובד לפרנסתו ואמר לי: "אני משלם את מחיר המצות עבורך ועבור בני משפחתך. מה המחיר לדעתך?" אמרתי לו: "בערך 400-500 ש"ח. בערב פסח הביא לי מעטפה ובה 1,600 שקל - כלומר, לא רק למצות.

כמה ימים לפני פסח קיבלה אשתי הודעה שמגיע לה סכום של 1700 ש"ח כפיצוי. לפני שנתיים היא חילקה הזמנות לגן בתיבות הדואר ובדרך שברה את הדי. היא דרשה פיצויים כפי המגיע על תאונת עבודה, אך המוסד דחה אותה בטענה שפעילות זו אינה קשורה לגן. היום, אחרי שנתיים, מתברר שהפגיעה הוגדרה כתאונת עבודה והיא זכאית לפיצוי. התקשרתי לבנק כדי לשמוע מה היתרה בחשבון, ונודע לי שהסכום שניתן לה כפיצוי הוא 7,400 שקלים. ההודעה על 1700 השקלים היתה רק על התשלום האחרון מתוך סך התשלומים שקיבלה.

עכשיו תראו איזה פלא. הדי נשברה ובי"ה כבר נרפאה לפני שנתיים, ההכרעה על תשלום הפיצוי היתה מזמן, אבל 'משום מה' הכסף כולו נחת בחשבון רק עכשיו, בערב פסח! והסכום, כמה מדויק, יחד עם הנתינה של החבר הגיע ל-9000 שקלים, בדיוק כגובה המשכורת החודשית! בחג הפסח, חג האמונה, זכינו לראות אמונה בעיניים.

(מוצאי שבת פרשת שמיי תשפ"א, סיפור 2 / סיפור מס' 18945)

מעניין לעניין באותו עניין

התאריך: כ"ז באדר. סיימתי תפילת ערבית בבית כנסת בביתר עלית. הסתובבתי לאחור, והנה אני רואה את ספר השו"ת 'שואל ומשיב' בעיצוב שונה. כנראה מהדורה חדשה. לקחתי את הספר, עיינתי בו, ומצאתי דבר יפה ומשמח.

למחרת בבוקר התבוננתי בלוח השנה, וגיליתי להפתעתי כי כ"ז באדר הוא יום פטירתו של ה'שואל ומשיב'. התרגשתי על כך שמשמים יזכו אותי ללמוד בספרו ביום האירצייט. אחרי תפילת שחרית, לפני שיצאתי לשיבה כדי למסור שיעור לבחורים בבבא מציעא יג, חיפשתי משהו מענין כדי לאמרו לבחורים. הפלאפון כבר היה מקושר לקו השגחה פרטית, והנה אני שומע שיהודי מספר שלפני כמה ימים, בכ"ה באדר, יום האירצייט של רבי גרשון מקיטוב זי"ע, הזדמן לו ללמוד דברי תורה משמו.

אני מהרהר לעצמי, כי זהו ממש מעניין לעניין באותו עניין. גם אני זכיתי ללמוד אתמול לעילוי נשמת בעל ההילולא. עתה, ניגשתי לפתוח ספר שיש בו כדי לסייע לי לקראת השיעור, הספר 'שדה צופים', ואתם כבר יכולים לשער מה רואות עיניי. דברים נפלאים משמו של השואל ומשיב! והנה, אף השואל ומשיב עצמו מכבד את יום האירצייט של אחד מהגדולים וכתב: 'ולפי שהיום האירצייט של מורנו הרב חיים כהן אמרתי לרשום בקצרה מה שראיתי שם'.

הרי זה פלא פלאים, איך הקב"ה עושה חסד עם החיים ועם הצדיקים אשר בארץ טמונים המה, להעלות את נשמתם ביום ההילולא שלהם.

(יום חמישי פרשת ויקהל פקודי תשפ"א, צהרים, סיפור 5 / סיפור מס' 18425)

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

שאלה מספר 18

ברצוני ללכת הענין של "אמונה ובטחון" האם דבר אחד הוא. וביתר פירוט - מי שיש לו בטחון האם מוכרח שיש לו אמונה, ומי שיש לו אמונה האם מוכרח שיש לו בטחון, או שיכול להיות בעל אמונה ולא בעל בטחון ולהיפך.

ר. ש. בית שמש

עץ עושה רי

הרב שלמה שמעון רוסמן בית שמש: ראוי לצטט את לשון הרמב"ן בספרו האמונה והביטחון (פרק א') שעונים על השאלה: "האמונה קודמת לבטחון ומתקיימת בלב המאמין, אף על פי שאין הבטחון עמה ואינה צריכה לו בקיומה - ולפיכך אינה מורה עליו. אבל הבטחון הוא מורה עליה, שאי אפשר לו להיות קודם לה ולא להתקיים בלעדיה. וכל הבוטח יקרא מאמין אך לא המאמין לא יקרא בטוח. כי האמונה כמו האילן והבטחון כמו הפרי והפרי לא יקרא על האילן או על עשב שגדל את הפרי ההוא. ואין האילן או העשב לאות על הפרי כי יש אילנות שאינם עושים פרי וכן עשבים הרבה. אבל אין פרי בלא אילן או עשב."

הרב חיים שווארץ מבני ברק מביא ציטוט נוסף מדברי הרמב"ן בספרו: "אין מן המוכרח להיות כל המאמין בוטח אבל הוא אפשר, וכל הבוטח מאמין בלא ספק".

דברים דומים לכן מובאים גם בספר כד הקמח לרבינו בחיי (ערך הביטחון), וכך מביא לנו את דברי הרב חיים שמואל ברנינער מערה: "מדת האמונה נכללת במדת הבטחון, שהרי ידוע כי כל הבוטח הוא מאמין, שאין אדם בוטח אלא במי שמאמין בו שהיכולת בידו למלא את שאלתו, והמאמין יתכן שלא יהיה בוטח... וכל מי שיש בו מדת הבטחון בידוע שיש בו מדת האמונה, כי הבטחון כדמיון פרי האילן והאמונה כמו האילן, וכמו שהפרי הוא אות על האילן או על העשב הגדל בו ואין האילן אות על פרי, כי יש כמה אילנות שאינם עושים פירות, כמו אילני סרק, כך הבטחון אות על האמונה ואין האמונה אות על הבטחון".

הרב שלמה ביניגנר מבני ברק מביא עוד מספר כד הקמח (שם): "ענין הבטחון שיתלה בטחונו בה' יתברך לבדו, ושיזכור אותו בכל פרטי פעולותיו, ושיתבונן כי אין המעשה ההוא מסור בידו אלא ברצונו יתברך, לפי שיש הרבה בני אדם שבטוחים בה' יתברך בכלל והם מאמינים אמונה שלימה כי הכל בידו יתברך, אבל ענין הבטחון בפרטים לא ישית אל לבו ר"ל בכל פעולה שיעשה או בכל דרך שיפנה".

הרב צבי לעזר מחיפה מברא את היוצא מדברי הראשונים. יכול להיות מאמין אך אינו בוטח. וביאור הדבר, יש המאמינים שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, אך אינם בטוחים בזה ולבם מלא דאגות. ואכן, זה אינו סותר לאמונתם. כי יכול להיות אמונה ללא בטחון. אך מי שבוטח כל בטחונו נובע מאמונתו ומכוח אמונתו הוא כגמול עלי אמו ללא שום דאגות.

הרב חיים גרשטיין מירושלים, הרב שמעון קניג מעמנואל, הרב צבי עקיבא רוסמן מירושלים, הרב אליהו יעקבי מבני ברק, מבארים את

השפעה פרטית

נא ונא בבקשה, אני גר בבליגיה, ואני מנסה להתקשר למס' הבליג של קו השגחה פרטית זה לא עובד. תדעו לכם שמצב כזה שבו 'קו השגחה פרטית' לא עובד דומה ממש למצב שבו קו של 'הצלה' לא עובד... הקו חייב לעבוד כל הזמן, זו ממש הצלת חיים.

הודעה של תושב בליג

מצד המקילים

הייתי צריך איזה ישועה מעל דרך הטבע, תרמתי ליקו השגחה פרטית' ונושעתי בהשגחה מופלאה.

ד.א.ג. - בני ברק

מצד הנושעים

קח גם אתה שותפות קבע בהצפת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הווה ולמזכי הרבים: בניים ובני בניים יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לוקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר | בעמדות נדרים | לאומי סניף 902 | ת.ד. 5475 | פלוס על שם חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

הנצחה פרטית

הסכם יששכר זבולון

בחיי אלף מאוינים לחודש בכלל העולמי השגחה פרטית

על ידי ולוכות עידן ישראל בן טרו אסתר חוגי איריס בת סוליקה ויוצ"ח שחיו

לוכר הרה"ק רבי שלמה בן יוסף זצוק"ל הי"ד מקרלין והרה"ק רבי ישעיה ב"ר משה זצוק"ל מקערסטיר ולע"ני הילדה מרים חנה הי"ד בת יבלחטיא הרב יעקב

ולוכות עובדי מרים פיננסים

עלוניים ל-40 בתי כנסת

לעילוי נשמת ר' יהושע העשיל ב"ר משה

עלוניים ל-40 בתי כנסת

לרפאות אליעזר ליפא בן חנה גולדא

איתות משמים

הודעה חשובה לאלפי המאוינים בבליגיה

קו השגחה פרטית הבליג,

נחסם השבוע בפתאומיות ללא תקדים

לאחר ביורים עולה כי בעלי החברה המפעילה את הקו משתייכים לקבוצות נצרים שונאי יהודים, ומשגילו את האור לא הסכימו להחזיקו רגע אחד.

שלוש שנים הפצנו את האור מתוך עמקי הקליפות, נעת משקיבלנו את המסר על כמה גדול וקודש הקו, נמשיך ונפיץ את אור האמונה ביתר שאת בקו החדש, שמשפרו יתפרסם בימים הקרובים בקו, ובעלון הבא בס"ד.

המעוניינים להפיץ את העלון

מחמנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנושי בין 12:00 ל-14:00

ניתן להשאיר הודעה בכל שעות היממה ונחזור אליכם בס"ד

משלוח הגיליונות יהיה ללא תשלום למפיצים 250 גיליונים ומעלה בזוגות מקורות חלוקה

העלון יוצא לאור בשפות עברית, אידיש ואנגלית

לקבלת העלון במייל ל- B023011300@GMAIL.COM

שאלה לגיליון 66

יש רבים המתחזקים במידת הביטחון כסגולה לישועה ולהרווחה בפרנסה. לכאורה מידת הביטחון היא עבודה פנימית ויסודית שכל יהודי צריך לעמוד להגיע לידי כך. האם ראוי להשתלם במידת הביטחון רק כסגולה?

ד.פ. מחיפה

מסירת שאלות ותשובות: בקו הנצחה פרטית 02-30-11-300 שלוחה 5 < 3 (לאחר בחירת השפה) [זמן ההקלטה מוגבל ל-3 דקות] | במייל T023011300@gmail.com | תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר עד יום ראשון ופרשת במדבר. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

נקודה מתוך שיעורו המופלא של

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקווד

בשום הון שבעולם לא יכולים לקנות בית ריק

הכבוד. אותו דבר גם בעת ניסיון. לפעמים אדם חש טינה בלב על רעהו. אותו אדם עמל לזכך את מידותיו, הוא משתדל להיות אוהב ואהוב לכולם, אך מבעל דבאי הוא מתרחק. אין זו הדרך. צריך לעבוד דווקא במקום שבו לקויים, במקום של חולשה.

כל אחד צריך ללמוד את עניני המוסר הקשורים אליו, במקום שבו הוא לקוי במידותיו. על ידי כך אפשר לעבוד על המידות לזכך את עצמו, לשבור את טבעו.

ההליכה נגד הטבע מחיה את האדם. אדם שהולך נגד טבעו ושובר את מידותיו חוזר לימי נעוריו. הוא נהיה כנער צעיר, ואינו מושלך לעת זקנה. לעולם לא יהיה כעובר בטל בעולם, אלא יהיה עם חיות ונערות. הלומד מוסר שמח בניסיון המגיע לידי, יש לו חיות מעבודת המידות. אכן, צריך לרדוף אחרי ניסיונות, אך כשמגיע ניסיון צריך לשמוח בזה.

יש אנשים שלימוד גמרא ותוספות או עשיית חסד מועילים להם. אך רוב האנשים חייבים ללמוד מוסר - רק מוסר מועיל להם. הגה"צ רבי יהודה סגל ז"ל הרב דמנצ'סטר היה זועק בשיתותיו: מוסר המה חיים ממש.

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < 2 (לאחר בחירת השפה)

הדפסה והפצה: פרייבט-גוט

הכלית העלון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יתחפר להחפירי להחפירי קריאת התורה.